

Αθωνική

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 118

Πολιτεία

Περί Προσευχῆς

Πιστεύομεν ὅτι ὁ Θεός ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τῆς ἀμαρτίας καὶ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὴν χάριν τῆς μετανοίας, ἡμεῖς δὲ προσευχόμεθα: "Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλόν", ἐπ' ἐλπίδι τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς καταλλαγῆς ἐν τῷ Ὄνόματι Αὐτοῦ. Τοὺς λόγους "ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλόν" δὲν ἐγκαταλείπομεν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν ἡμῶν. Ἡ τελεία νίκη ἐπὶ τῆς ἀμαρτίας εἶναι δυνατὴ οὐχὶ ἄλλως, εἰ μὴ διὰ τῆς ἐνοικήσεως ἐν ἡμῖν τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν θέωσιν ἡμῶν, ἐνεκα τῆς ὁποίας καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀμεσος θεωρία τοῦ Θεοῦ "καθὼς ἐστι". Τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς τελειότητος εἶναι ἀκατόρθωτον ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς γῆς. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος γράφει: "Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε· ὁ Μονογενὴς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς Ἐκεῖνος ἐξηγήσατο" (Ἰωάν. 1,18). Ὁ ἴδιος δὲ διαβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι θά συντελεσθῇ ἡ θέωσις ἡμῶν, διότι "ὁψόμεθα Αὐτόν καθὼς ἐστι: (Α' Ἰωάν. 3,2). "Πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην... ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς Ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι... πᾶς ὁ ἐν Αὐτῷ μένων οὐχ ἀμαρτάνει· πᾶς ὁ ἀμαρτάνων οὐχ ἐώρακεν Αὐτόν οὐδὲ ἔγνωκεν Αὐτόν" (Α' Ἰωάν. 3,3 καὶ 6). Εἶναι ὠφέλιμον νὰ διαπισθῶμεν ὑπὸ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς Ἐπιστολῆς, ἵνα ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ὄνόματος τοῦ Ἰησοῦ γένηται ἐνεργός, σωτήριος, ἵνα "μεταβῶμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν: (πρβλ. Α' Ἰωάν. 3,14) καὶ λάβωμεν δύναμιν ἐξ ὕψους" (Λουκ. 24,49).

...Ἐν ἐκ τῶν πλέον θαυμασίων βιβλίων τῶν ἀσκητῶν Πατέρων εἶναι ἡ "Κλίμαξ" τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου. Ἀναγιγνώσκεται ὑπὸ τῶν ἀρχαρίων Μοναχῶν, ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ ὡς αὐθεντικὸν κριτήριον διὰ τοὺς τελείους. (Εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ τελειότης ἐπὶ τῆς γῆς οὐδέποτε εἶναι πλήρης). Παρόμοιόν τι δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν καὶ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Ἰησοῦ. Δι' αὐτῆς προσεύχονται κατὰ τὴν διάρκειαν πάσης ἐργασίας ἀπλοῖ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι· δι' αὐτῆς ἀντικαθίστανται αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀκολουθίαι· αὐτὴν "νοερῶς" προσφέρουν οἱ Μοναχοὶ, εὐρισκόμενοι ἐν τῷ Ναῷ κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἀκολουθιῶν· αὐτὴ συνιστᾷ ὡσαύτως τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον τῶν Μοναχῶν ἐν τοῖς κελλίοις καὶ τῶν ἐρημιτῶν-ἡσυχαστῶν...

... Νὰ μὴν ἐγκαταλείψωμεν, ἀδελφοί, τὸ ἰσχυρὸν ὄπλον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος: τὴν προσευχὴν "Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον Σου".

Γέροντος Σωφρονίου

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Ὁ Θεὸς χάρισε στὸν ἄνθρωπο ἓνα μεγάλο δῶρο: εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαλέγῃ. Ἄν θέλῃ, μπαίνει στὸν παράδεισο, ἂν δὲν θέλῃ, ὄχι. Ὁ Θεὸς δὲν τὸν βάζει μὲ τὸ ζόρι.

✘ Βλέπεις τί θαυμάσιο πρᾶγμα; Ὁ Θεὸς μᾶς χάρισε πνευματικούς Πατέρες, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ

ἐξομολογούμεθα τὶς ἀμαρτίες μας καὶ νὰ λαμβάνουμε συγχώρησι. Δὲν μᾶς ἔδωσε νὰ ἔχουμε πνευματικούς τοὺς Ἀγγέλους, ἀλλὰ ἄνθρωπο.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Ν' ἀγαπᾷς τὴν ταπεινώσι. Τὸ νερό, ὅταν βρέχῃ, δὲν μένει στὶς κορυφές τῶν βουνῶν, ἀλλὰ κατεβαίνει στὶς πεδιάδες.

✘ Κανένα μὴ λυπήσῃς, γιὰ τίποτα μὴ λυπηθῆς, "Ἐνα φόβο μόνο νὰ ἔχῃς· νὰ μὴ λυπήσῃς τὸν Θεό.

✘ Δὲν χορταίνει αὐτὸς πού μαγειρεύει ἢ βλέπει τὸ φαγητό νὰ ψήνεται. Χορταίνει μόνο ἐκεῖνος πού τρώγει.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Ἡ προσευχὴ σέ ἀνεβάζει σέ βαθμίδες γνώσεως. Ὅσο περισσότερο προσεύχεσαι, τόσο περισσότερα γνωρίζεις καὶ ἀκόμα καλύτερα εἶναι. Μὴ φοβᾶσαι ποτέ κανέναν καὶ γιὰ κανένα πρᾶγμα. Μόνο προσεύχου! Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Μητέρα Του σέ βλέπουν καὶ σέ ἀκοῦνε!

✘ Νὰ ἔχῃς δεξιὰ σου τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ κι ἀριστερά σου τὸν φόβο τοῦ θανάτου, ἐνῶ στὸ μυαλό σου καὶ στὴν καρδιά σου τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ· ἔτσι θά γίνῃς ἅγιος, ἀδελφέ μου!

† Γέρων Κλεόπας

✘ Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πραγματικὸς μέσα στὴν θλίψι. Μέσα στὴν χαρὰ ἀλλοιώνεται, γίνεται ἄλλος.

✘ Ὅσοι ἔχουμε περάσει πόνους, εἴτε ψυχικούς εἴτε σωματικούς, ξέρουμε ὅτι ποτέ δὲν κάναμε τόση προσευχὴ σέ ποιότητα καὶ σέ ἔκτασι, ὅση κάναμε ὅταν ἤμασταν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Ὅταν τὰ ἔχουμε ὅλα, ξεχνᾶμε καὶ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὸν πόνο.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

Ο Ἀπόστολος Θωμᾶς, πού ἀπουσίαζε κατά τήν πρώτη ἐμφάνισι του Χριστοῦ, μετά τήν Ἀνάστασί Του, δέν ἦταν ἄπιστος, ὅπως

λέγεται, ἀλλά δύσπιστος. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς. Στοιχεῖα τῆς σκέψεώς του, τῆς στάσεώς του, τοῦ τρόπου του, τοῦ ὕφους καί τοῦ ἤθους του συναντῶνται συχνά καί στόν ἑαυτό μας. Ὑπάρχει, συνήθως, στούς ἱεροκήρυκες ἡ τάσι νά ἐξιδανικεύ-

ουν ἄνθρώπους καί καταστάσεις. Οἱ Ἅγιοί μας εἶχαν, ὡς ἄνθρωποι, καί πάθη καί λάθη καί δυσκολίες καί μεταπτώσεις κι ἀμφιβολίες. Δέν ἦταν ὅλοι "ἐκ κοιλίας μητρός ἡγιασμένοι". Τελικά, βέβαια, ὅλοι μετανόησαν κι ἀγάπησαν θερμά τόν Χριστό ὀλοκάρδια.

Ἐμεῖς δέν δικαιολογοῦμε τόν Θωμᾶ, γιά νά δικαιολογηθοῦμε οἱ ἴδιοι. Ὁ Θωμᾶς ἦταν πιστός κι ἀφοσιωμένος μαθητής τοῦ Κυρίου. Ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ, ταπεινά φρονούμε, προέρχεται καί ἀπό τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων, πού τόν ἔκανε δειλό, ντροπαλό, φοβισμένο καί συγχισμένο. Ἦταν αὐτός πού εἶχε δεῖ ἀπό κοντά τόσα θαύματα κι ὅμως ἀκόμη δυσπιστοῦσε, ἀμφέβαλλε, ἤθελε ἀπτές ἀποδείξεις. Μεγάλο μυστήριο ὁ ἄνθρωπος. Ἐπιθυμοῦσε νά ψηλαφήσει τό θαῦμα. Τήν ὄραση καί τήν ἀφή θεωροῦσε πιστότερες τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς. Δέν εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στούς ἀληθινούς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως. Ἀναζητοῦσε πιστοποιητικά ἀτράνταχτα, τεκμήρια δυνατά, πειστήρια ἀδιάσειστα. Ἦταν ὑπερβολικός; Ἦταν ὀρθολογιστής; Ἦταν ἀνικανοποίητος; Ἦταν ἄπιστος;

Ὁ Θωμᾶς ἦταν ἀληθινός, ντόμπρος, δίχως προσωπεῖο ψεύτικης εὐλάβειας καί σεμνότητος. Μπορεῖ νά μήν εἶχε τήν τέλεια, βέβαιη, ἀμετάπτωτη κι ἀκέραια πίστι, ὅμως ἀληθινά τήν ἀναζητοῦσε. Ἦταν μάλλον καλῆς διαθέσεως καί προαιρέσεως ἄνθρωπος. Δέν ἀπέρριπτε κάτι πού δέν γνώριζε. Ἀναζητοῦσε ὑπομονετικά κι ἐπίμονα. Γι' αὐτό κι ὁ Χριστός τοῦκανε τήν μεγάλη χάρι νά ξανάλθῃ γι' αὐτόν εἰδικά. Ὁ Θωμᾶς τελικά εἶχε καλή περιέργεια καί καλή ἀπιστία. Γι' αὐτό ἀπέκτησε μέσα ἀπό ἀγωνία καί ἀγῶνα τήν πίστι.

Ὁ Χριστός ξανάλθε καί γιά μᾶς. Ὡς πλάστης μας κατανοεῖ ἄριστα τήν δυσκολία, τήν ἀδυναμία, τήν

ἀσθένειά μας. Ὑπομένει, ἀνέχεται, ἀναμένει. Ἡ πίστι θέλει τόλμη, ἡρωϊσμό, ταπεινῶσι, ἐλπίδα. Εἶναι κι ἕνα ρίσκο, ἕνα βῆμα στό κενό. Εἶναι καθαρά προσωπική ἐπιλογή. Ὁ Θωμᾶς ἔτσι γίνε-ται φίλος μας ἀγαπητός. Κάπου μᾶς μοιάζει, μᾶς

παρηγορεῖ, μᾶς ἐνισχύει. Εἶναι λίαν συμπαθῆς ὁ Θωμᾶς, γιατί ἔχει τήν χάρι τοῦ αὐθορμητισμοῦ, τῆς εἰλικρίνειας, τοῦ ἀνυπόκρι-του, τοῦ γνήσιου, τοῦ ἀτό-φιου. Εἶναι αὐτός πού εἶναι. Δέν εἶναι ἄλλος κι ἄλλος

φαίνεται. Δέν προσποιεῖται, δέν μασκοφορεῖ καί δέν ἀρνεῖται. Ἔχει τήν δύναμι νά παραδέχεται τήν ἀδυναμία του καί νά τήν ὁμολογῇ. Γι' αὐτό ὁ Χριστός συγκινεῖται καί τόν βοηθᾷ.

Ὁ καύμένος ὁ Θωμᾶς θέλει νά πιστέψῃ καί δυσκολεύεται. Διέρχεται σοβαρό προβληματισμό, μιά ταραγμένη ἐντός του θάλασσα,

ἕναν στόν νοῦ του συννεφιασμένο οὐρανό. Λυπᾶται πού ἀπουσίαζε στήν πρώτη ἐμφάνισι τοῦ

Κυρίου. Ζηλεύει τοὺς τυχεροὺς συμμαθητές του. Δέν ἔχει ἰσχυροὺς λόγους νά μήν τοὺς πιστέψῃ. Δέν τοῦδωσαν τέτοιο δικαίωμα στό

παρελθόν. Ἐν τούτοις, βυθισμένος στόν ἑαυτό του, ἀμφισβητεῖ τοὺς ἀδελφικούς τους λόγους. Δικαιολογεῖται ἐν μέρει ὁ ἀγαπητός Θωμᾶς. Ἔχει σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες πολλοὺς ὁμοίους του.

Ἐπανερχόμενος ὁ Χριστός δέν τόν κατηγορεῖ, δέν τόν ἀποπαίρνει, δέν τόν πληγώνει, δέν τόν ἀποστομώνει, δέν τόν καταδικάζει. Τόν κατανοεῖ, κατὰ κάποιον τρόπο τόν δικαιολογεῖ καί μαζί του τοὺς πολλοὺς ὁμόφρονές του. Ὁ Θωμᾶς ὅμως πίστεψε. Ἄλλοι ποτέ δέν

πιστεύουν, δέν θέλουν νά πει-σθοῦν, βασανίζονται στά γρα-νάζια τῆς λογικῆς νυχθημερόν. Γιὰ τόν Θωμᾶ παρατάθηκε ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Καθυστέρησε ἡ Ἀνάστασι. Πέρασε τό

προσωπικό μαρτύριο τῶν καπνισμένων λογισμῶν του. Δέν ἔμεινε σέ ἄφωτο ἀδιέξοδο πεινασμένος καί διψασμένος. Ἐξήλθε ἀπό τό τοῦννελ.

Βλέποντας τόν Ἀναστημένο Χριστό παραδέ-χθηκε τήν ἦττα του καί ἐγίνε ἕνας νικημένος νικη-τής, ἕνας δυνατός μαθητής, ἕνας ἀληθινός Ἀπό-στολος, πού ἔφθασε μέχρι τήν Ἰνδία γιά νά κηρύξῃ τόν Ἀναστημένο Χριστό. Ὁ Θωμᾶς ἀπέ-δειξε μέ τό μαρτύριό του, ὅτι ἦταν πιστός, προκα-λώντας τοὺς ἄπιστους Θωμάδες...

Μοναχὸς Μωϋσῆς Ἀγιορείτης

Ὁ Θωμᾶς

ἦταν

ἄπιστος

ἦ

πιστός;

Τόν 'Οκτώβριο του 1913 ο 'Επιτελάρχης του 'Εθνικού μας Στρατού, Βίκτωρ Δούσμανης, μᾶς ἔστειλε, συνοδεία δύο στρατιωτῶν, ἕναν ἀνηψιό του ψυχοπαθῆ καὶ δαιμονισμένο, καθὼς καὶ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Μονὴ μας, στὴν ὁποία ἔλεγε: "Ἐδῶ Πατέρες εἰς τὴν πατρίδα μου (Κέρκυρα) εἶναι τὸ καλύτερον ψυχιατρεῖον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἀνεψιός μου αὐτός 'Ιωάννης, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν καμμίαν βελτίωσιν, Μᾶς εἶπον δὲ οἱ ἰατροί, ὅτι ἐξήντησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσαμεν νὰ τὸν στέλλομεν εἰς τὰ ἅγια μέρη σας, καὶ παρακαλοῦμεν νὰ τὸν δεχθῆτε καὶ νὰ τοῦ κάμετε ὅ,τι εἶναι δυνατόν πνευματικῶς, ἴσως δι' εὐχῶν σας λυπηθῆ ὁ Θεός καὶ ἡμᾶς καὶ αὐτὸν καὶ τὸν κάμη καλά".

Ἡ Μονὴ μας τὸν δέχθηκε τόσο ἀπὸ καθῆκον, ὅσο καὶ ὡς συγγενῆ τοῦ Στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κυριώτερος συντελεστής τῶν νικηφόρων πολέμων τοῦ 1912 καὶ 13, μετὰ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνο.

Τὸν ἔφεραν οἱ στρατιῶτες δεμένο καὶ μᾶς εἶπαν νὰ τὸν προσέχουμε, διότι ἔχει τάσεις φυγῆς. Τὸν κλείσαμε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενῶνα μὲ σιδηρόφρακτα παράθυρα. Ἐκεῖ πῆγαιναν οἱ ἱερεῖς καὶ τοῦ διάβαζαν εὐχές καὶ ἐξορκισμούς. Ὁ ἄρρωστος τοὺς φερόταν ἤσυχα, ὅταν ὁμως εἶχε κρίσεις, φώναζε, βλασφημοῦσε καὶ ἔλυνε τὰ δεσμά του. Γι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς κάλεσαν μία μέρα τὸν βαρκάρη τῆς Μονῆς καὶ τὸν ἔδεσε μὲ δύσλυτους ναυτικούς κόμπους. Καὶ πάλι ὁμως λύθηκε, παραδόξως, μέσα σὲ λίγα λεπτά.

'Αρχοντάρης ξενοδόχος συνέπεσε νὰ εἶναι τότε ἕνας νεαρός Μοναχός πού ἐργαζόταν ἐπὶ χρόνια σὲ ξενοδοχεῖα καὶ ἐστιατόρια τῆς Ἀθήνας, ὁ ὁποῖος πῆγαινε στὸν ἄρρωστο τὰ χρειώδη, ἀλλὰ ἄκουγε κάθε φορά Φιλιππικούς γιὰ τὸν πρότερο κοσμικὸ βίο του. Πῆγα κι ἐγὼ μίᾶ μέρα μαζί του καὶ μόλις μᾶς εἶδε εἶπε: "Ὅριστε μοῦτρα γιὰ μεγαλόσχημος καλόγηρος, δὲν θυμᾶσαι βρὲ τί ἔκανες στὰ παγκάκια τοῦ Ζαππεῖου, στὰ ξενοδοχεῖα;" καὶ ἄλλα χειρότερα.

"Ὅταν φύγαμε, μοῦ λέει ὁ ἀδελφός: "Δέν ξαναπάω, θά πῶ στὸν Γέροντα νὰ στείλῃ ἄλλον. Κάθε φορά πού μέ βλέπει, μέ ρεζιλεύει". "Εἶναι ἀλήθεια αὐτά πού λέει, ἢ γαυγίζει συνεργεῖα τοῦ δαίμονος;," ρώτησα τὸν Ἀρχοντάρη. "Δυστυχῶς εἶναι ὅπως τὰ λέει", μοῦ ἀπάντησε. Τὸν ρώτησα καὶ πάλι "Δέν ἐξομολογήθηκες αὐτά τὰ ἀμαρτήματα;". "Δέν τὰ ἐξομολογήθηκα. Ντρέπομαι", ἀπάντησε στενάζοντας. Τότε τοῦ εἶπα: "Σῆκω νὰ πᾶς ἀμέσως στὸν Παπα-Νεόφυτο στὴν Σκῆτη, νὰ ἐξομολογηθῆς καταλεπτῶς, νὰ φύγῃ τὸ βάρος ἀπὸ πάνω σου καὶ νὰ μὴ μπορῆ ὁ δαίμων νὰ σέ στηλιτεύῃ".

Μέ ἄκουσε καὶ πῆγε. Ἐπιστρέφοντας μέ πῆρε καὶ πῆγαμε μαζί στὸν δαιμονισμένο. Μόλις μᾶς εἶδε, εἶπε στὸν Ἀρχοντάρη: "Τώρα θά σέ ἀρχίσω πάλι ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ κατάστιχου καὶ θά σοῦ τὰ ψάλλω ὅπως πρέπει". Σέ λίγο ὁμως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀγριεμένος: "Δέν βλέπω τίποτα, ποιός τὰ ἐσβησε; Ποιός σέ συμβούλεψε; Τί νὰ σέ κάνω τώρα; Δέν βλέπω τίποτα μέσα στό κατάστιχο".

Μείναμε καὶ οἱ δύο ἄφωνοι καὶ μέ δάκρυα δοξάσαμε τὸν Πανάγαθο Θεό, "τὸν οἰκονομοῦντα τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἐξομολογήσεως".

"Ἀπὸ τὸν Κῆπο τοῦ Παπποῦ"

Γαβριήλ Διονυσιάτου

Ἕνας ταπεινός

"ἀπατεῶνας"

Μία γυναίκα πού ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο τοῦ μαστοῦ, ἔχοντας ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἀββᾶ Λογγίνου, ζήτησε κάποια μέρα νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἐνῶ λοιπὸν τὸν ἀναζητοῦσε, ἐκεῖνος βρισκόταν σ' ἕνα παραθαλάσσιο μέρος κοντὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ μάζευε ξύλα. Ἡ ἄρρωστη γυναίκα τὸν συνάντησε κατὰ τύχη καὶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιός ἦταν, τοῦ εἶπε:

- Γέροντα, πού βρίσκεται ὁ Ἀββᾶς Λογγίνος, ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Γέροντας τῆς ἀποκρίθηκε:

- Τί τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα; Μὴν κοπιάζῃς νὰ τὸν συναντήσῃς. Εἶναι ψεύτης! Ἐπιτίθεται μάλιστα στοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ, τί τὸν γυρεύεις;

Ἡ ἄρρωστη τοῦ φανέρωσε τὴν πάθησί της καὶ ὁ Ἀββᾶς Λογγίνος, ἀφοῦ τὴν σταύρωσε, τῆς εἶπε:

- Πῆγαινε καὶ ὁ Θεός νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν υἰεῖα, γιατί ὁ ἄθλιος Λογγίνος σὲ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σέ ὠφελήσῃ.

Ἡ γυναίκα ἔφυγε πιστεύοντας ὅτι μάταια ἀναζητοῦσε τὸν Ἀββᾶ. Ἐγινε ὁμως γρήγορα καλά! Καὶ ὅταν, λίγο καιρὸ ἀργότερα, διηγήθηκε σὲ κάποιους γνωστούς της τὸ γεγονὸς καὶ περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Γέροντα, ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνος πού τὴν θεράπευσε ἦταν ὁ Ἀββᾶς Λογγίνος.

Τό μυστικό νόημα τῆς δοκιμασίας

Στά νότια τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων συναντᾶς μιά κακοτράχαλη ἐρημική περιοχή, ὅπου καί τό σπήλαιο - κοντά στήν θάλασσα- τοῦ ἀγγελικοῦ ἀσκητοῦ Ἁγίου Νήφωνος (1Δ' αἰών). Κάπου ἐκεῖ, στίς ἀρχές τοῦ προπερασμένου αἰῶνος ἀσκήτευε, μαζί μέ τόν ὑποτακτικό του, ὁ Παπα-Νεόφυτος, ὁ Γέροντας τοῦ Χατζηγιώργη. Θά πρέπει νά ἦταν προχωρημένος στήν ἀρετή, ἂν κρίνουμε τό δένδρο ἀπό τόν καρπό του.

Ὁ Παπα Γεώργιος δέν λεγόταν ἀκόμα Χατζηγιώργης. Τούς Ἁγίους Τόπους τούς ἐπισκέφθηκε ἀρκετά χρόνια ἀργότερα καί δέχθηκε τό βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνου.

Γιά τήν συντήρησί τους σ' ἐκείνη τήν ἐρημική περιοχή, ὁ Παπα-Νεόφυτος καί ὁ ὑποτακτικός του μάζεψαν σ' ἕνα λάκκο, σάν σέ στέρνα, λίγο νερό καί ἔφτιαξαν ἕνα μικρό κῆπο. Λίγο πιο πάνω ἀπό τήν καλύβη τους ὅμως, μέσα στό ἄγριο καί ἀδιαπέραστο ρουμάνι, ζοῦσαν ἀγριογούρουνα. Ἐνα ἀπ' αὐτά κατέβαινε κάθε τόσο στόν κῆπο, πού μέ τόσο κόπο διατηροῦσαν, καί σκορποῦσε τήν καταστροφή.

Μεγάλος πειρασμός ἦταν γιά τόν Γέροντα αὐτό τό ἀγριογούρουνο! Πῶς νά τά βγάλης πέρα μαζί του; Πολλές καί διάφορες σκέψεις στριφογύριζαν στό μυαλό τοῦ Παπα-Νεοφύτου. Στό τέλος βεβαιώθηκε πῶς κάποιο νόημα ἔκρυβε κι αὐτή ἡ δοκιμασία.

“Ὁ Θεός”, σκέφθηκε, “δίνει μ' αὐτό τό ἀγριογούρουνο μιά σπάνια εὐκαιρία στόν ὑποτακτικό μου, νά δώση ἐξετάσεις στό μάθημα τῆς ὑπακοῆς. Τώρα μπορούμε νά διαπιστώσουμε τί γράμματα ἔμαθε τόσο καιρό”.

Πρίν ἀπό τό τολμηρό ἐγχείρημα προσευχήθηκε πολύ. Ἐπρεπε νά δεχθῆ ἐσωτερική πληροφωρία. Πράγματι, μιά φωνή τόν παρεκίνησε νά προχωρήσῃ. Καί ἡ κρίσιμη ὥρα ἦρθε.

- Γεώργιε, εἶπε ἐπιτακτικά στόν μαθητή του, θά παραφυλάξης τήν νύχτα κι ὅταν δῆς νά κατεβαίνει τό ἀγριογούρουνο στόν κῆπο, νά μοῦ τό φέρης δεμένο μέ τήν ζώνη σου!

Ὁ Παπα-Γεώργιος ἀμέσως συνέλαβε τό μυστικό νόημα, πού εἶχε ἡ ἐντολή αὐτή, καί ἀπτόητος προχώρησε γιά τήν πάλη. Ἦξερε καλά πῶς, μέ τήν εὐχή τοῦ Γέροντα, δέν θά διέτρεχε κανέναν ἀπολύτως κίνδυνο.

Στά τόσα περιστατικά πού συναντοῦμε στούς βίους τῶν Ὁσίων, ὅπου οἱ ὑποτακτικοί ἀναφωνώντας τό “Δι' εὐχῶν τοῦ Γέροντός μου...” τιθάσσευαν τά ἄγρια θηρία, προστέθηκε καί ἄλλο ἕνα. Τό θαῦμα τῆς ὑπακοῆς δέν ἄργησε νά γίνη. Ἐκεῖνο τό βράδυ τό ἀγριογούρουνο, δεμένο, ἤμερο σάν ἀρνάκι, ὠδηγήθηκε στόν Γέροντα! Ἐκεῖνος τό σταύρωσε καί τό ἐπετίμησε ν' ἀπομακρυνθῆ ὀριστικά ἀπό κοντά τους. Ὅπως κι ἔγινε!

Ἰγνάτιος ὁ Πνευματικός

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

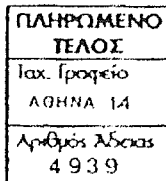
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ